

kulsfort der ere gode, og hvilke der ere casfable. Det er vitterligt, at Copier af Matrikulsfort bruges til meget Andet end til at komme til Kundskab om Hartornet. Det er almindelig antaget, at mange af dem ere aldeles casfable, paa Grund af Unøiagtighed, medens den overveiede, eller ialtsald en meget stor Deel af dem er meget god. At denne Tilføining er tagen ud af Landsthinget, gjør efter min Mening hverken mere eller mindre, end at Sagen udsættes et Aar. Dersom den høitærede Indenrigsminister troer, at der ikke er Grund til at foretage en saadan Prøve, vil han uden Besøstning og meget let kunne faae en Mening om dette Punkt ved at henvende sig til Generalstaben, der har benyttet en operordentlig stor Mængde Matrikulsfort til sine Maalinger. Dersom nu Generalstaben paa skeet Forespørgsel erklærer, at en saadan Prøve maaling ikke behøves, enten fordi alle Kortene ere fortræffelige, eller fordi alle ere casfable, troer jeg ikke, at der er Grund til næste Aar at insistere derpaa. Men dersom Generalstaben paa skeet Forespørgsel fra Ministeriet erklærer, at efter dens Erfaring ere nogle Kort gode og nogle casfable, troer jeg, at der er Grund til at fortsætte Bestræbelsen for at faae denne Bestemmelse ind; thi de Byer og Sogne, over hvilke der existerer gode Kort, have ikke bidraget Mere end de andre Byer og Sogne til Matrikuls væsnet, men de have den store Fordeel, at de umaadelig billigt kunne faae gode Kort, og de andre Byer og Sogne have samme Krav, og det er en billig Fordring, at, naar der fra et offentligt Contoir udgaaer officielle Kort, disse da idetmindste skulle kunne have Paategning om, hvorvidt det er virkelige Kort eller kun Noget, hvorpaa der er skrevet Ordene „Kort over Det og Det“, medens det i Virkeligheden kun er nogle Streger uden nøiagtig Betydning. Naar der i Landsthinget er talt om, at Ministeren vil foretage Prøve med et enkelt Kort, da har det ikke bevæget mig, thi Proven af et enkelt Kort kan Intet bevise. I en Samling af omtrent 9000 Kort kan det meget godt være, at man faaer et Kort, der er daarligh, eller et Kort, der er godt, og efter eet Kort at villes dømme alle 9000 vilde være en stor Absurditet. Da det imidlertid ikke er den

høitærede Indenrigsminister, der har fremsført disse Ord, maa jeg troe, at hans Mening er bleven slem misforstaaet.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, blev Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1859 til 31te Marts 1860, efterat Thinget paa Formandens Forslag havde fritaget sig for at høre det oplæse, sat under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 76 Stemmer.

Loven bliver nu at oversende til Conseilspræsidenten.

Man gif derpaa til det sidste Nummer paa Dagsordenen: 1ste Behandling af Forslag til Lov, hvorved den foreløbige Lov af 29de December 1857, indeholdende et Tillæg til Lov af 6te April 1855, dens § 2, ophæves (Lovforslaget findes i Anhang A, Sp. 687).

J. N. Hansen: Nærværende Sag har fortellig fundet Dmtale under Behandlingen af en tidligere Sag, og jeg skal derfor kun med faa Ord gjentage, hvorledes den stiller sig for mig, og hvad der har foranlediget mig til at indbringe nærværende Forslag.

Under 29de December 1857 udkom der en foreløbig Lov, indeholdende Tillæg til Loven af 6te April 1855 dens § 2, der gif ud paa at indrømme Indenrigsministeren Bemyndigelse til at udstede Bevilling til at tage højere Rente end 6 pCt. Loven af 6te April 1855 gav ham nemlig Bemyndigelse til at udstede Bevilling til at tage højere Rente end 4 pCt., men kun indtil 6 pCt.; disse Ord stode der vel ikke, men den Begrændsning, der var sat, var at forstaae saaledes, at 6 pCt. var det Høieste, han efter den kunde give Bemyndigelse til at tage. Denne foreløbige Lov af 29de December s. A. ophævede den Grændse, der var sat af 6 pCt., saaledes at Ministeren nu kunde meddele Bevilling til at tage saamange pCt., som han maatte finde hensigtsmæssig at bevilge. Under 17de Marts indværende Aar blev der udstedt en Beskjendtgjørelse, som gif